

Da jeg Vinteren 1919—20 deltog i en Festlighed for pens. Lærer *Dissing*, Vejen, spurgte jeg den gamle Veteran, om han kendte noget til Peder Lauridsens ældste Søn, Laurids. „Ja, det kan du tro,“ svarede han. „Vi stod ved samme Regiment 1864. Han var en ualmindelig god Kammerat, og *han var en Helt.*“ Jeg bad ham saa om at nedskrive sine Minder om Kammeraten. Hans Optegnelser lyder saaledes (lidt forkortet):

„Under Krigen 1864 stod jeg som menig Infanterist ved 11. Regiment. Det samme gjorde Peder Lauridsens Søn. Vi kendte ikke hinanden hjemmefra; men i den Tid, vi laa i *Slesvig By*, lærte vi hinanden at kende. Da jeg havde hjemme i Nabsognet Andst, havde vi altid nok at tale med hinanden om fra Hjemegnen, og efterhaanden blev vi Venner. — Under Tilbagetoget fra *Dannevirke* 6. Febr. kom vort Regiment med i Kampen ved *Sankelmark*, hvor vor Opgave var at standse Fjenden, for at den øvrige Del af Arméen kunde komme i Behold til *Dybbøl*.

Det var en meget ulige Kamp. — Fjenden omgik vore Fløje — og afskar Afdelinger, der saa blev Fanger. Saaledes gik det mig. — Vi stod ikke ved samme Kompagni, saa jeg kunde ikke følge, hvordan det gik Laurids. Bagefter talte jeg med et Øjenvidne. L. og flere var omringet af Fjender, der gav dem Ordre til at kaste Vaaben og overgive sig. L. vilde ikke adlyde. Han havde fattet den Beslutning, *ikke* at ville tages til Fange, men falde paa Pladsen som en tapper Soldat. Og da L. var en udvoksen, stærktbygget Karl, var han ikke saa let at faa Bugt med. Enhver, der kom ham nær, og som han kunde faa Ram paa, slog han til Jorden med Geværkolben, og det blev ikke saa ganske faa. Men tilsidst lykkedes det én af Fjenderne bagfra at give ham et Kolbeslag i Hovedet, saa han faldt besvimet til Jorden¹⁾. Dette blev hans Redning. Nu blev han let afvæbnet, og da Besvimelsen var ovre, blev han sammen med de andre Fanger ført tilbage, og han var ikke ringere, end at han sammen med os kunde marchere til *Slesvig By*, hvor vi blev indlagte paa *Gottorp Slot*. — Laurids stod i Døren og tog imod mig, da jeg kom. Vi fik en lang Samtale. — Han tog mig afsides, knappede Tøjet op og viste mig sin blodige Krop med Mærker af Bajonetstik¹⁾. — Det værste Saar var i Hovedet af Kolbeslaget, og deraf har han Mærker den Dag i Dag. Han blev som saaret indlagt paa Lazaret, mens jeg blev ført til Magdeburg. — Han blev som helbredet ført til *Küstrin*. — Brevforsendelsen var paa den Tid meget usikker, og hans gamle Fader gik derhjemme i Vejen, meget bekymret for sin Søn, som han ikke hørte fra. — Vort Regiment havde saa siden et Sammenstød med Fjenden (ved *Vejle*), og nogle Fanger blev derfra sendt til Magdeburg. En af disse Fanger fortalte, at Laurids

Lauridsens Fader havde været hos Regimentet og søgt Oplysning om sin Søn, men fik blot den Besked, at han var forsvunden ved Sankelmark.

Da jeg saa fortalte, hvad jeg vidste, sagde den ny Fange: „Kunde hans Fader endda faa det at vide, vilde han sikkert være meget taknemlig derfor.“ — Jeg satte mig straks til at skrive et Brev til Peder Lauridsen, Vejen, hvori jeg fortalte ham alt, hvad jeg vidste om hans Søn. — — Dette Brev fik P. L., og det var den første Oplysning, han fik om sin Søn¹⁾. — Naar jeg senere traf P. L., glemte han aldrig at takke mig hjerteligt for mit Brev fra Magdeburg,

Dette er, hvad jeg har at berette om min brave og tapre Kammerat, Laurids Lauridsen, fra Vejen.

Vejen, ²⁵/₂ 1920.

S. E. Dissing,
fhv. Lærer i Gejsing.“

Brevene gik fra Slesvig over Hamburg og kunde blive standset i lange Tider. Laurids Lauridsen, der ikke hørte hjemmefra, skrev saa igen 4. Marts (Brevet gik tabt) og atter 12. Marts (fra Fangeskabet i Küstrin). — De andre Breve optages i Tillæget til III. Del.

L. LAURIDSEN SOM FANGE.

Laurids Lauridsen fyldte de 80 Aar i Fjor. Det var Lille Juleaften. Paa Grund af hans og Hustrus Alderdomssvagthed kunde der ikke afholdes nogen større Festlighed.

Nu, da jeg i Høsten 1921 har sendt Manuskript, der omhandler L. L. og Familie, hører jeg, at vor kære Ven er død. Han var jo ogsaa den ældste af Søkendeflokken og færdig til Hjemrejsen.

L. L. døde en Søndag (7. Aug.) og blev jordet Fredag den 12. Der blev talt til den store Forsamling af Slægt og Venner, i Kirken af Sognepræst *Høgild*, Tørring, og ved Fællesmaaltidet af Brødrene *Jeppe Lauridsen*, Hejlsminde, og *P. Lauridsen*, Kolding, samt *Maren Lauridsen*, Grønvang. Ligeledes talte Svigersønnen, Adjunkt *J. Svane*, Kolding. — Skytteforeningens Fane og 2 Afholdsfaner var udfoldede i Dagens Anledning.